

Крали Марко и Самодива.

(Народна пѣсенъ)

Събрали се триста момци,
 Триста момци въ Шаръ-планина
 Да си мѣтатъ бѣли камъкъ.
 Н кой камъкъ не подигна
 Нито можа да го хвърли!
 Ей го иде Крали Марко,
 Той си дигна бѣли камъкъ,
 И го дигна и го метна
 Отъ планина до Пирина!
 Камъкъ падна у градина,
 У градина самодивска,
 Та поломи дребно цвѣте,
 Дребно цвѣте — ранъ босилекъ,
 Щомъ го видѣ Самодива,
 Натъжи се, разсърди се,
 Че си грабна люти стрели,
 Опнатъ лжкъ отъ жилавъ коренъ,
 А тетиво като струна —
 Тънка коса самодивска!
 Че си яхна сури еленъ,
 Че си метна бѣла нога
 У зенгии — до две змии.
 Съгледа си Крали Марка
 На рѣтлива подъ планина,
 Дето коня разиграва
 И юнашка пѣсенъ пѣе.
 — Стой, почакай, Крали Марко
 Да ти хвърля първа стрела!
 Трепна Марко и застана,
 Щитъ издигна на нагоре,
 Прозвѣнтъ си люта стрела,
 Но ми Марка не улучи...
 Разсърди се Самодива,
 Набърчи си бѣло чело —
 Събраха се облацитъ
 Надъ поляна Самодивска...